

Orbán Ottó

A TISZTESSÉGTELEN ELŐNY

Szerencsém volt, mondhatom így, utólag –
 a háború, az árvaság, az intézeti évek,
 a nyomorult és zaklatott fiatalság, az idegösszeroppanás, a kórház,
 már ennyi sem kevés, valóságos vagyonszerzés
 s jó ajánlólevél egy irodalmi tanfolyamhoz...
 Hát még ha hozzávesszük, hogy mindezt egy bikaborjú élte át,
 egy szerves anyagból gyúrt, együgyű barom, mely nem tud mást, csak élni,
 gőzölgő ondót lövellve magából, míg fel-felhörren, mint valami gejzír;
 a természet kötőféken vezetett tenyészállata,
 maga az élő ellentmondás, melyen már csak finomít a halálos betegség
 lassan gyilkoló, igenbe nemet, nembe igent bújtató dialektikája –
 a verset szinte az utcán találtam,
 épp csak szavakra fordítottam süketnéma csöndjét;
 nem kellett hozzá más, csak beszélhető nyelv és némi stílusérzék...

KORFORDULÓ

Elmúlik egy év, egy évtized, száz év, ezer év –
 a fényes szem pillája se rezdül, mozdulatlan.
 Az ember az első prímuszám, ő az Egy;
 a történelmi írka mocskos lapjain magával osztja-szorozza magát
 s marad Egy – és kerek egész: félig csoda, félig szörnyszülött...
 Mégsincs hibátlan számítás. Az élet a kondérban fővő leves,
 a csonton puhuló hús, a csábítóan ízes újramez –
 folyékony, mint az óceán, honnét valaha partra botlott...
 A korszakváltást forrva, rotyogva, bugyogva éljük át,
 az újságoldalakon csomókban úszik a szenny,
 de a biztos tényezők közt ott a remény, az ismeretlen X is –
 egy emberöltőn át napestig aratjuk keserű *nem*-jeinket,
 hordjuk a csűrbe az alvadt vértől sötét tanulságok zsákjait,
 és reggel a fölkelő nap tűzvészében látjuk, a csűr üres...